

MIKÄ ON KANSANKIRKKO? III

Väinö Hotti

(nettikuva)

GUSTAF JOHANSSON

10.1.1844 – 24.7.1930

7. Johanssonin 3 piirin jakoon ei löydy vastinetta Raamatusta. Se on siis ”ihmiskeksintöä”. Tämä oppi on tehty ”tilaustyönä” kansankirkolle ja siihen on ajauduttu sen seurauksena, että kristinusko muuttui Rooman valtionuskonnoksi 300-luvulla. Kun kaikkea kansaa alettiin kастaa, piti siitä myös mitata kaikille hyöty. Jokainen piti jollakin tavalla selittää seurakunnan jäseneksi. Tähän likaiseen hommaan Johansson on sortunut! Kaiken kaikkiaan Johanssonin esityksessä on voimakas **selityksen maku!** Kyllähän alkuseurakunnissakin oli eettisesti ja hengellisesti eri tasoisia jäseniä, mutta rajana oli kuitenkin uudestisyntyminen ja uskon tuleminen.

8. Johansson ymppää maailman seurakunnan yhdeksi osaksi. Käytännössä Jumalaa vastustava ja saatanan isännöimä maailma katoaa tyystin. **Voiko olla Kristuksen kirkon jäsen olematta Kristuksen ruumiin jäsen?**

”hokekoon vallitseva teologia vaikka ikuisesti mieliteemaansa: kirkko on Kristuksen ruumis, niin eivät kirkon epäuskoiset jäsenet koskaan muutu Kristuksen omiksi, ellei Pyhä Henki saa heitä herättää ja johtaa Kristuksen tuntemiseen. Jos nykyprotestanttinen teologia itsepintaisesti pysyy väitteessään, jonka mukaan Kristuksen seurakunta maan päällä ei ole uskovien summa, niin on kysyttävä: keitä ihmeessä tuohon seurakuntaan vielä kuuluu, nimikristittyjä vai jumalattomia, tokko vielä pakanoitakin?” (Lasse Marjokorpi, Kirkon kuoleman sairaus, s.66).

9. Johanssonin kolmen piirin oppi naittaa seurakunnan ja maailman yhdeksi "epäpyhäksi allianssiksi". Raamattu puhuu Herran kansasta "muukalaisryhmänä". Johanssonin teologiassa ei ole lainkaan "muukalaisia"; kaikki ovat kotonaan!

"Uskon kautta hän eli **muukalaisena** lupauksen maassa niinkuin vieraassa maassa, asuen teltoissa lisäkin ja Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä... Uskossa nämä kaikki kuolivat eivätkä luvattua saavuttaneet, vaan kaukaa he olivat sen nähneet ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja **muukalaisia maan päällä**" (Hebr.11:9.13).

10. Opetuslasten elämä ennen helluntaita on luettava pelastushistorian ainutkertaisiin tapahtumiin. Pelastushistoriallisessa mielessä ei voida helluntain jälkeen palata sitä edeltäneeseen aikaan. Seurakuntakausi alkoi helluntaina, ja me elämme sitä aikaa. Tämä ajanjakso päättyy Jeesuksen toiseen tulemukseen.

11. Raamattu ei tunne eri Johanssonin mainitsemia välimuotoja, vaan siellä on "joko-tahi" -asetelma, Joh.15:5; Room.8:9; 1 Kor.12:27.

12. Johanssonin kirkko-oppi on "babylon" = sekoitus. Tämä enteilee maailman-kirkkoa, joka liittyy lopunaikaan, ja jota kuvataan Ilm.17-18. Kaikki ovat jollakin lailla seurakunnan jäseniä. Raamatullinen jako kahteen hylätään.

13. Raamatulliset perustotuudet vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen menettävät merkityksensä. Niistä tulee mitänsanomattomia, aneemisia termejä.

14. Johanssonin seurakuntaoppi tukee teologiaa "kaikki pääsevät taivaaseen". Maailma ja saatana on kokonaan häivytetty näyttämöltä.

15. Jumalan valtakunnan ja saatanan valtakunnan (maailman) raja on tehokkaasti ihmissielujen turmioksi häivytetty.

16. Into lähetys- ja evankelioimistyöhön on sammutettu; kaikkihan jo ovat jollakin tavalla pelastuksen osallisuudessa. Kukaan ei ole ulkopuolella! Jatkossa tarvitaan vain kristillistä etiikkaa! Tämä on samalla nöyrää kumartumista psykologian edessä!

17. Johanssonin mukaan tarvitaan jonkinlainen esivaihe, ennen kuin Jeesus voi tulla sydämeen: *"Eikä kansankirkko ole aivan sama kuin tuo opetuslasten piiri, joka kyllä uskoo Kristukseen ja rakastaa häntä mutta jonka uskon tulee vielä puhdistua ja kasvaa, ennen kuin Kristus voi astua sydämeen asumaan."* Voiko olla elävää uskoa niin kauan kuin Jeesus on sydämen oven ulkopuolella? Raamattu ei opeta mitään muita valmisteluja syntiselle, kuin "oven avaamisen":

"Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani" (Ilm.3:20).

18. Kenenkään (sen enempää sananjulistajan kuin kuulijankaan) ei tarvitse hätäillä sielunsa autuudesta. Kirkko hoitaa (kastamalla) kaikkien veronmaksajien taivasasian kuntoon. Jos joku haluaa tehdä jotakin ylimääräistä asian hyväksi; se sallittakoon, kunhan sillä vain ei häiritä muun sekalaisen seurakunnan hartautta eikä järkytetä heidän taivastoivoaan.

19. Helluntain (Pyhän Hengen saamisen) tulisi uskoa arvioitaessa olla ehdoton raja. Helluntai oli seurakunnan syntymäpäivä; syntymää edeltävää elämää ei ole viisasta rekisteröidä, eikä siitä ole syytä ottaa aineksia seurakuntaelämän malleiksi. Ilman vanhurskauttamista ja uudestisyntymistä ei ole pelastusta:

”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa” (Joh.3:3).

”Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. **Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa**” (Room.8:9).

Ilman Pyhää Henkeä ihminen ei ole Jumalan oma:

”Hänessä on teihinkin, sittenkuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvatun Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi – hänen kirkkautensa kiitokseksi” (Ef.1:13-14).

20. **Tänään** meillä on ”yhden piirin” -oppi. Kaikki kastetut ovat täysivaltaisia ja samanarvoisia seurakunnan jäseniä. Suomessa Jumalan kansa ulottuu aina ”Hangosta Petsamoon”! Eikö tämä ole tulkittava **tuhatvuotiseksi valtakunnaksi?** Kiitos tästä kuuluu kirkkoa uudistamaan päässeelle kansanvallalle, demokratialle.

21. Johanssonin opista vielä nipin napin oli löydettävissä raamatullista aineistoa, koska hän kuitenkin jollakin tavalla erotti Jumalan totisen seurakunnan muusta massasta. Tänäänhän kirkko on tuosta Johanssonin ”harhasta” päässyt jo irti.

22. Johanssonin kansankirkkoa koskeva optimistisuus perustui toisaalta luottamukseen ensimmäisen piirin voimakkaasta vaikutuksesta, ja toisaalta Jumalan Sanan voimaan. Tänään nuo molemmat tekijät on tehokkaasti eliminoitu. Edellinen on tehty tyhjäksi **demokratian** avulla, jälkimmäisen torpedoiminen taas on tapahtunut **liberaaliteologian** myötä.

23. Johanssonin täydellinen sekoilu tässä kysymyksessä paljastuu, kun hän joutuu jakamaan kansankirkkoväen kahdenlaiseen Kristuksen seurakuntaan: **Kristuksen seurakuntaan** ja **Kristuksen varsinaiseen seurakuntaan**. Varsinaiseen seurakuntaan kuuluvat vain 1.piirin jäsenet. Piirit 2 ja 3 taas kuuluvat pelkkään ”Kristuksen

seurakuntaan”. Taidatkos sen sekavammin sanoa! Johanssonillekin on ollut työn ja tuskan takana tehdä kansankirkosta Kristuksen seurakunta.

24. Kun Johansson toteaa, että kaikki nämä kolme piiriä kuuluvat kansankirkkoon, mutta mikään näistä ei yksin muodosta sitä, hän näkee vielä hyväksi huomauttaa, että kolmas piiri kuuluu siihen vain ”ulkonaisesti”. Kun muistamme, että Johanssonin mukaan kolmaskin piiri kuitenkin kuuluu Kristuksen seurakuntaan, sekoitus on täydellinen.

25. Todisteena siitä, että kansankirkko on jotakin muuta kuin Kristuksen seurakunta, voidaan esittää vielä Psalmin sanat:

”Sentähden eivät jumalattomat kestä tuomiolla eivätkä syntiset vanhurskasten seurakunnassa”(Ps.1:5).

Jumalattomilla ja syntisillä ei ole mitään ongelmia kansankirkossa viihtymiseen. Seurakuntakurin hylkäämisellä taataan heille erinomaiset olosuhteet. **Sen sijaan uskovien viihtyminen Babylonissa kummastuttaa!!!**

Johanssonin kansankirkkoteeseistä on kulunut jo 130 vuotta, olisiko aika **päivittää** kansankirkko-oppi aikamme piispojen toimesta? Mutta löytyykö meiltä piispaa, joka rohkenee ottaa tätä härkää sarvista? Tai muita teologeja?

Näyttää siltä, että muutoin niin ahkerat ja toimelliset teologimme ovat perin laiskoja ja hitaita käymään kansankirkkoproblematiikan kimppuun. Ainakin lukuisa uskovien joukko halajaa hartaasti tätä selitystä, sillä kansankirkon raamatulliset piirteet ovat käyneet yhä vaikeammin havaittaviksi. Jos ei kirkon virallinen taho rohkenisikaan puuttua tähän kieltämättä arkaluonteiseen kysymykseen, kuinka olisi **Gustaf Johanssonin perillisten**, uuspietististen tahojen johtomiesten laita? Astukaahan areenalle tekemään selkoa uskonne perusteista tässä Babylonissa. Jos edelleenkin taitatte peistä kansankirkon ja siihen jäämisen puolesta, **astukaa toki esiin ja vyöryttäkää painavat argumentit kansankirkon raamatullisuuden todisteeksi!** Tätä lampaanne kärsimättömästi odottavat. Jokaisella uskovaalla, olihan hän teologi tai maallikko, on oikeus saada selonteko, varmuus ja tieto siitä, että yhteisö, johon hän kuuluu, **seisoo profeettain ja apostolien kallioperustalla.** Jos voidaan toteennäyttää, ettei kansankirkko täytä raamatullisia kriteereitä, on kohtuutonta ja julmaa vaatia uskovia omaatuntoaan loukaten pysymään siinä. **Luther** nimenomaan korosti: *”On väärin ja turmiollista toimia omaatuntoaan vastaan.”*

Tunnustusrintamauskovat ovat pitkälti **hokemapolitiikan uhreja:** kirkossa pysytään! kirkosta ei erota! Monet näyttävät vetäytyvän iskulauseen ”kirkossa pysytään niin kauan kuin siellä *Isä meitä* luetaan” suojaan. Jotkut taas perustelevat kirkossa viipymistään: **mihinkä sitä nyt kotoaan lähtisi?** Seurakunta on tosiaan sekä uskovan

kotina että äitinä ja Jumala on isänä. Mutta jos lapset tietävät äitinsä ammatikseen huoraavan ”toisen isän” kanssa, ja siitä huolimatta viihtyvät kotona, **silloin on syytä päätellä ankeiden kotiolojen vaikuttaneen jo aivoihin!** Hengellisesti ajatellenhan tässä on kysymys joutumisesta kirkkoa hallitsevan haureuden hengen valtaan:

”Heidän tekonsa eivät salli heidän kääntyä Jumalansa puoleen, sillä haureuden henki on heidän sisimmässään eivätkä he tunne Herraa” (Hoos.5:4).

26. Näyttää siltä, etteivät kirkon johtajatkaan ole vakuuttuneita kirkon terveydestä; mutta yhtä kaikki, eivät ole siitä myöskään huolestuneita:

”60-luvulla sain melko paljon vaikutteita kirkkoa kritisoivista, niin kirkon sisäisiä piireistä kuin ns. kulttuuriradikaaleista piireistäkin. Olin itsekin mukana kritisoimassa. Mutta samalla ajattelin erään englantilaisen opiskelijan sanoin: Saattaa olla että hän on huora, mutta hän on minun äitini”

(**John Vikström**; Jörn Donner-John Vikström: Elämme, siis kuolemme, s.84 / Kirjapaja 2002).

-Tässä ajaudutaan siihen, että kirkolla on itseisarvo (äitinämme). Se saa olla millainen hyvänsä, mutta äitinä sen arvo ei muutu eikä murennu. Eivät apostolit ratkaisseet tältä pohjalta (verensiteistä lähtien) suhdettaan juutalaiseen synagogaan. Ei myöskään Lutheria verensiteet estäneet eroamasta Rooman kirkosta! Ei kuuluminen johonkin yhteisöön merkitse kritiikistä kieltäytymistä. Ei hengellinen äiti nauti tässä mielessä diplomaattista koskemattomuutta. **Minä voim sanoutua, ja minulla on oikeus sanoutua hengellisestä äidistäni irti mikäli hän kulkee huoran poluilla.** Muutoin joudun Jumalan tuomioiden alle yhdessä hänen kanssaan, Ilm.18:4. On kyseessä ”kollektiivinen synti”, joka on kadottava siinä missä yksityinenkin synti! Raamattu ei tunne lainkaan myötätuntoa porttoäitiä kohtaan.

Turvaudutaanko tässä kirkon johdon osalta kuviteltuun perimään apostoliselta seurakunnalta: *successio apostolica* (apostolinen jatkumo)? Kompensoiko jatkumo huoraäidin syrjähyppy?

27. Toinen selitys viihtymiseen on – huumeet (hengelliset sellaiset). Luku erikseen taas on ensimmäisen isän (Jumalan) suhtautuminen äidin syrjähyppyihin. Lähinnä **ajattelun puute** on pitänyt uskovia viime vuosina vielä kirkossa. Ajattelevan uskovan tilanne johtaa luopiokirkon suhteen ennen pitkää ”älylliseen itsemurhaan”.

Toivon, että Herran kansa alkaa pikku hiljaa heräämään ja vaatimaan entistä määrätietoistemmin **perusteluja**.